

XX століття : в 5 т. – М. : Юрид. лит., 1984.

7. Кульчицький В. С. Історія держави і права України / Кульчицький В. С., Настюк М. І., Тищик Б. Й. – Львів : Світ, 1996. – 296 с.
8. Беляев И. Д. Лекции по истории русского законодательства / Беляев И. Д. – М., 1901. – 575 с.
9. Суд і судочинство на українських землях у XIV–XVI ст. / [за заг. ред. П. Музиченка]. – Одеса : Астропринт, 2000. – 180 с.
10. Литовский статут 1529 года // Временник Московского общества истории и древностей российских. – М., 1854. – Кн. 18. – С. 2–106.
11. Литовский статут 1588 года // Законодательные акты Великого княжества Литовского XV–XVI вв. – Ленинград, 1936.
12. Молдован В. В. Кримінальний процес України : [навч. посібник] / Молдован В. В. – К. : Ін-т післядипломної освіти Київського нац. ун-ту ім. Т. Шевченка, 2004. – 103 с.
13. Ухвала Берестейського сейму від 23 травня 1542 р. // Акты, относящиеся к истории Западной России : в 2 т.
14. Ясинський М. Н. Главный литовский трибунал, его происхождение, организация и компетенция / Ясинський М. Н. – К. : Тип. Н. А. Гирич, 1901. – 263 с.
15. Яновська О. Г. Кримінально-процесуальне право України : [навч.-метод. посібник] / Яновська О. Г. – К. : КНЕУ, 2003. – 207 с.
16. Иванов В. М. Історія держави і права України : [навч. посібник] / Иванов В. М. – К. : Атіка, 2003. – 416 с.
17. Владимирский-Буданов М. Ф. Обзор истории русского права / Владимирский-Буданов М. Ф. – Ростов-на-Дону : Феникс, 1995. – 640 с.
18. Способ прав трибунальских // Временник императорского Московского общества истории и древностей Российских. – М., 1854. – Кн. XXV. – С. 2–16.
19. Бондарук Т. І. Західноруське право : дослідження і дослідники / Бондарук Т. І. – К. : Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2000. – 160 с.
20. Попелюшко В. О. «Мала судова реформа» в Україні та захист прав громадян : [монографія] / Попелюшко В. О. – Острогоз : Нац. ун-т «Острозька академія», 2003. – 124 с.
21. Антонов М. В. Соціологія права Ойгена Эрліха / М. В. Антонов // Правоведение. – 2008. – № 6. – С. 128–137.

УДК 342.951

ЗАКОНОДАВЧЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ПРОКУРАТУРИ

Мазурик С.

(прокурор Київської місцевої прокуратури № 6)

***Анотація.** У статті висвітлено питання законодавчого забезпечення інформаційної діяльності органів прокуратури визначені його особливості та сформовані узагальнення, спрямовані на подальшу теоретичну розробку проблем діяльності органів прокуратури в якості сучасного органу правопорядку.*

***Ключові слова:** інформаційне законодавство, інформаційне забезпечення, органи прокуратури, інформація*

***Аннотація.** В статье рассмотрены вопросы законодательного обеспечения информационной деятельности органов прокуратуры определены его особенности и сформированы обобщения, направленные на дальнейшую теоретическую разработку проблем деятельности органов прокуратуры в качестве современного органа правопорядка.*

***Ключевые слова:** информационное законодательство, информационное обеспечение, органы прокуратуры, информация.*

Mazuryk S. Legislative support of information activity of the prosecution

In the article author researches the legislative support of information activity of the prosecution, its features, and formed generalizations for support the further development of the theoretical problems of the prosecution as a modern law enforcement agency.

Keywords: information law, information activity, prosecution, information

Постановка проблеми. Як і будь-які інші сфери функціонування прокуратури, інформаційна знаходить своє закріплення в нормативних приписах, які набувають обов'язкової сили та регулятивного характеру після прийняття в установленому порядку та з дотриманням належної процедури. При чому це стосується як загально

концептуальних нормативно-правових актів (законів, підзаконних актів), так і конкретно-регулятивних (правових документів Генерального прокурора України). Останнім часом діяльність прокуратури будується на засадах відкритості і передбачає прямиий діалог із суспільством у питаннях, пов'язаних виконанням поставлених завдань, а також реалізації функцій. Інформаційне забезпечення діяльності, в якості важливого організаційно-забезпечувального процесу, має принципове значення для прокуратури, адже від того, наскільки якісною та оперативною буде інформація, як вона буде опрацьована та використана, залежить здатність прокуратури до повноцінного та ефективного функціонування в якості надважливого органу правопорядку. Отже, проблематика закріплення у нормах законодавства інформаційних аспектів діяльності органів прокуратури, є безумовно актуальною.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблемам правового регулювання суспільних інформаційних відносин відзначилися такі вітчизняні науковці як: І. В. Арістова, О. А. Баранов, К. І. Беляков, В. Д. Гавловський, Р. А. Калюжний, Б. А. Кормич, В. В. Костицький, О. В. Кохановська, І. Ю. Крегул, Н. В. Кушакова, Г. М. Красноступ, В. А. Ліпкан, А. І. Марущак, В. Я. Настюк, Н. Б. Новицька, А. М. Новицький, В. Г. Пилипчук та інші. Натомість, проблеми правового забезпечення інформаційних відносин в системі прокуратури залишають недостатньо розробленими.

Отже, **метою** цієї статті є аналіз системи законодавства України, яке прямо або опосередковано регулює питання інформаційного забезпечення діяльності органів прокуратури, визначення його особливостей та формування узагальнень, спрямованих на подальшу теоретичну розробку проблем діяльності органів прокуратури в якості сучасного органу правопорядку.

Виклад основного матеріалу дослідження. На нашу думку, правове регулювання інформаційної сфери функціонування прокуратури може бути визначене наступним чином: в якості системи - є комплексом нормативно-правових актів, які закріплюють засади інформаційного забезпечення (правових основ функціонування системи інформаційних ресурсів; діяльності пов'язаної з організацією збору, реєстрації, передачі, зберігання, опрацювання та використання інформації; дотримання режиму безпеки інформації; формування правильного сприйняття суспільством прокурорської діяльності);

в якості діяльності – це публічно-владний вплив на інформаційні відносини в органах прокуратури з метою їх формування, впорядкування, закріплення, забезпечення безпеки та розвитку.

Таке визначення в цілому відповідає напрацюванням теоретиків права [1, с.30] щодо визначення правового регулювання та системи законодавства. Природно, що система законодавства за юридичною силою складається з Конституції України, законів України, підзаконних актів, а також відомчих правових актів різного змісту та характеру.

Конституція України для інформаційного забезпечення прокурорської діяльності має принципове та водночас подвійне значення. Остання характеристика обумовлена тим, що з одного боку, норми Основного закону закріплюють правові підстави функціонування органів прокуратури, з іншого – визначають різні аспекти циркуляції інформації в суспільстві та державі. Реформа правоохоронної системи в частині правосуддя призвела до зміни конституційних функцій, які знайшли закріплення в статті 131-1 Конституції України. Вона, зокрема, передбачає, що в Україні діє прокуратура, яка здійснює:

- 1) підтримання публічного обвинувачення в суді;
- 2) організацію і процесуальне керівництво досудовим розслідуванням, вирішення відповідно до закону інших питань під час кримінального провадження, нагляд за негласними та іншими слідчими і розшуковими діями органів правопорядку;
- 3) представництво інтересів держави в суді у виключних випадках і в порядку, що визначені законом.

Організація та порядок діяльності прокуратури визначаються законом [2]. Таким чином, Конституція України в якості основи для усієї системи законодавства відіграє

ключову роль для формування правового статусу прокуратури і визначає функції прокуратури, на забезпечення яких в тому числі спрямоване інформаційне забезпечення. Крім того, як зазначалось раніше, подвійність правової природи Конституції України виражається також в тому, що окремі її норми прямо вказують на правовий режим інформації, та її обігу. Зокрема, за дослідженням Н.В. Кушакової, інформація в конституційному контексті пов'язана перш за все із реалізацією основних прав (статті 17, 31, 32, 34, 50, 54 Конституції України), ключове з яких – “право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію” (ч. 2 ст. 34 Конституції України). В цілому, формулювання норм Конституції України, що закріплюють право людини на інформацію, відповідає міжнародно-правовим нормам у цій сфері, зокрема, закріпленій у ст. 19 Міжнародного пакту про громадянські та політичні права від 16 грудня 1966 р., а саме: це право кожного шукати, отримувати і поширювати всілякого роду інформацію та ідеї незалежно від державних кордонів [3, с. 33]. При цьому, інша вчена - Т.А. Костецька наголошує на тому, що у структурі національного інформаційного законодавства норми Конституції України (або конституційні інформаційно-правові норми), які містяться насамперед у статтях 17, 32, 34 та інших, є фундаментальними в ієрархічній структурі відповідного законодавства [4, с. 26], [5, с.35].

На продовження дослідження слід вказати на результати роботи Р.А. Жогана, який зазначає, що на сучасному етапі розвитку державності організація і порядок діяльності органів прокуратури України за основними параметрами визначаються і регулюються понад 120 базовими нормативними актами різного рівня, які розрізняються за юридичною силою, рівнем правового регулювання і призначенням [6, с.193]. Звичайно, що для інформаційно-правової сфери не всі з вказаних нормативно-правових актів можуть бути застосовані і не всі з них розкривають процедури інформаційного забезпечення діяльності прокуратури. Натомість, для того, щоб становити інформаційно-правову природу діяльності прокуратури слід проаналізувати положення основних законів.

Статусним законом для системи прокуратури є однойменний закон – «Про прокуратуру», який визначає правові засади організації і діяльності прокуратури України, статус прокурорів, порядок здійснення прокурорського самоврядування, а також систему прокуратури України [7]. Згаданий закон, хоча і непрямо, але побічно урегульовує деякі питання інформаційного забезпечення. Найбільш широко ці питання розкриті в статті 6 означеного закону «Інформування про діяльність прокуратури», у якій зазначено, що органи прокуратури не менш як двічі на рік інформують суспільство про свою діяльність шляхом повідомлень у засобах масової інформації. Генеральний прокурор України особисто не менше одного разу на рік звітує перед Верховною Радою України на пленарному засіданні про діяльність органів прокуратури шляхом надання узагальнених статистичних та аналітичних даних. Керівники регіональних та місцевих прокуратур на відкритому пленарному засіданні відповідної ради, на яке запрошуються представники засобів масової інформації, не менш як двічі на рік інформують населення відповідної адміністративно-територіальної одиниці про результати діяльності на цій території шляхом надання узагальнених статистичних та аналітичних даних. Інформація про діяльність прокуратури оприлюднюється в загальнодержавних та місцевих друкованих засобах масової інформації і на офіційних веб-сайтах органів прокуратури. Органи прокуратури оприлюднюють видані ними нормативно-правові акти з питань організації та діяльності прокуратури України в порядку, встановленому законом [7]. Норма цієї статті розкриває тільки один напрямок інформаційної діяльності в органах прокуратури – формування об'єктивного уявлення суспільства про діяльність прокуратури. Слід також зазначити, що незрозуміло з яких причин, законодавець передбачив, що інформування суспільства відбувається не менш як двічі на рік, адже фактично, цей вид діяльності повинен здійснюватися постійно, без встановлення мінімальної кількості інформувань. Тільки таким чином можна поступово повернути довіру громадян і перетворитись на відкритий орган правопорядку, який якісно забезпечує досягнення покладених на нього

завдань та функцій. Таким чином, пропонуємо частину першу статті 6 Закону України «Про прокуратуру» викласти в наступній редакції: «Органи прокуратури у своїй діяльності, яка не містить обмежень передбачених законами, є відкритими і постійно інформують громадян про свою діяльність шляхом повідомлень у засобах масової інформації, а також в будь-який інший спосіб, який дозволяє якісно та об'єктивно поінформувати суспільство».

Серед інших статей, які торкаються питань інформаційного забезпечення прокуратури, слід відмітити наступні:

стаття 3 закону однією із засад функціонування прокуратури визначає прозорість діяльності прокуратури, що забезпечується відкритим і конкурсним зайняттям посади прокурора, вільним доступом до інформації довідкового характеру, наданням на запити інформації, якщо законом не встановлено обмежень щодо її надання;

стаття 2 закону визначає функції прокуратури, які складають фактично основу діяльності прокуратури і обумовлюють напрямки їхнього інформаційного підкріплення;

стаття 8-1 передбачає особливості організації і діяльності Спеціалізованої антикорупційної прокуратури. Серед іншого, положення цієї статті визначають алгоритм інформування громадськості про порядок проведення конкурсу на заміщення відповідних посад у цьому органі, а також повноваження посадових осіб в тому числі у інформаційно-аналітичній сфері (наприклад, керівник Спеціалізованої антикорупційної прокуратури контролює ведення та аналіз статистичних даних, організовує вивчення і узагальнення практики застосування законодавства та інформаційно-аналітичне забезпечення підлеглих прокурорів з метою підвищення якості здійснення ними своїх функцій тощо);

стаття 13 передбачає повноваження керівника місцевої прокуратури, серед яких, контроль за веденням та аналізом статистичних даних, організація вивчення та узагальнення практики застосування законодавства, інформаційно-аналітичне забезпечення прокурорів з метою підвищення якості здійснення ними своїх функцій;

розділ V закону детально визначає порядок зайняття посади прокурора та порядок звільнення прокурора з адміністративної посади, що, у свою чергу передбачає проходження конкурсу, складовою якого є передача персональної інформації про кандидата, її перевірка та інші інформаційні аспекти цього процесу;

статті 46, 76 закону передбачають засади відкриття дисциплінарного провадження та проведення перевірки скарги (заяви) щодо прокурорів або членів Кваліфікаційно-дисциплінарної комісії прокурорів, які передбачають збір, обробку інформації по конкретному провадженню і прийняття на цій основі відповідного рішення.

Таким чином, усе зазначене дозволяє виділити наступні групи інформаційних правовідносин, які урегульовані законом України «Про прокуратуру»:

інформаційне забезпечення реалізації функцій прокуратури і відповідних повноважень прокурорів;

інформаційне забезпечення підбору кадрів в органах прокуратури;

інформаційне забезпечення організаційно-управлінської роботи з прокурорами та іншими категоріями працівників органів прокуратури.

Як зазначає В. С. Цимбалюк, законодавство про інформацію – це множина прийнятих парламентом держави нормативно-правових актів, що визначають основи суспільних відносин у галузі інформації в країні та міжнародного співробітництва їх суб'єктів у галузі транскордонної інформаційної діяльності [8, с.165]. Тому природно, що поряд зі статусним законом про прокуратуру, система інформаційного законодавства в Україні включає положення таких нормативно-правових актів як закони України: «Про інформацію», «Про доступ до публічної інформації», «Про звернення громадян», «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні», «Про видавничу справу», «Про телебачення і радіомовлення», «Про інформаційні агентства», «Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації», «Про державну підтримку засобів масової інформації та

соціальний захист журналістів», «Про Національну програму інформатизації», «Про Концепцію Національної програми інформатизації», «Про електронний цифровий підпис», «Про електронні документи та електронний документообіг», «Про захист інформації в автоматизованих системах», «Про державну таємницю», «Про телекомунікації», «Про захист суспільної моралі», «Про науково-технічну інформацію», «Про захист персональних даних» тощо. Сукупність законодавчих актів, які регулюють інформаційну сферу чинять як активний так і опосередкований вплив на інформаційні відносини за участю органів прокуратури. Це об'єктивно пов'язано із фактом залучення прокуратури в різні багатовекторні відносини основою яких є інформація. Відповідно, включення до останніх, вимагає врахування прокурорами положень спеціального інформаційного законодавства. Слід також говорити про особливості інформації, використання якої регламентовано в означених законах. Мова йде про те, що вона не завжди є предметом прокурорської діяльності, наприклад, положення окремих законів потрібні для правильної кваліфікації правопорушень, або для організаційного забезпечення тих внутрішніх організаційних процесів, які функціонують в системі прокуратури.

Узагальнюючий аналіз положень інформаційного законодавства дозволяє виділити групи відносин, які використовуються в діяльності прокуратури:

безпосередньо:

створення, збирання, одержання, зберігання, використання, поширення, охорони, захисту інформації. Дані види та форми діяльності в повній мірі стосуються прокуратури, адже реалізація функцій прокуратури пов'язана із опрацюванням інформації (закон України «Про інформацію»);

здійснення та забезпечення права кожного на доступ до інформації, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень. Зокрема, За 10 місяців 2016 року до Генеральної прокуратури України надійшло 1670 запитів на інформацію. За вказаний період розглянуто 1434 запитів, а 233 - скеровано за належністю іншим розпорядникам інформації, з яких 167 - підпорядкованим прокурорам. За результатами розгляду надано інформацію на 1144 запита. Відмовлено у задоволенні 118 запитів, а на 171 - надано роз'яснення [9] (Закон України «Про доступ до публічної інформації»);

реалізація громадянами України наданого їм Конституцією України права вносити пропозиції про поліпшення їх діяльності, викривати недоліки в роботі, оскаржувати дії посадових осіб, державних і громадських органів. Зокрема, за 10 місяців 2016 року найчастіше запитувалася інформація з приводу досудового розслідування – 501; кадрових питань – 359; організаційно-розпорядчої діяльності – 216. З питань представництва інтересів громадян і держави в суді розглянуто 10 запитів, підтримання державного обвинувачення в суді – 8. З інших питань розглянуто 339 запитів. Від громадських організацій надійшло 136 запитів [9]. (Закон України «Про звернення громадян»);

правові, економічні, соціальні, організаційні умови функціонування відносини, що виникають у сфері телевізійного та радіомовлення на території України, спрямовані на реалізацію свободи слова, прав громадян на отримання повної, достовірної та оперативної інформації, на відкрите і вільне обговорення суспільних питань. За означений вище період, більшість запитів надійшло від засобів масової інформації – 538 та від громадян – 931. Переважна більшість запитів скеровувалася електронною поштою – 1138, на особистому прийомі прийнято 98 запитів [9] (Закон України «Про телебачення і радіомовлення»);

порядок всебічного і об'єктивного висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування засобами масової інформації і захисту їх від монопольного впливу органів тієї чи іншої гілки державної влади або органів місцевого самоврядування (Закон України «Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації»);

правовий статус електронного цифрового підпису та регулює відносини, що

виникають при використанні електронного цифрового підпису. Реформа прокуратури вимагає запровадження нових підходів до опрацювання та обміну інформації, які можливі, в тому числі при застосуванні можливостей електронного цифрового підпису (Закон України «Про електронний цифровий підпис»). Крім того, організаційно-правові засади електронного документообігу та використання електронних документів передбачені законом України «Про електронні документи та електронний документообіг»;

відносини у сфері захисту інформації в інформаційних, телекомунікаційних та інформаційно-телекомунікаційних системах. Прокуратура, як один із найважливіших правоохоронних органів, наділена значним масивом інформації, який може бути об'єктом протиправного інтересу, зважаючи на це питання інформаційної безпеки є вкрай важливими (Закон України «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах»);

відносини, пов'язані з віднесенням інформації до державної таємниці, засекречуванням, розсекречуванням її матеріальних носіїв та охороною державної таємниці з метою захисту національної безпеки України. Окремі групи прокурорів під час виконання покладених на них обов'язків наділені повноваженнями працювати з документами та іншими видами інформації з обмеженим доступом, а відповідно виконують відповідні норми спеціального закону (Закон України «Про державну таємницю»);

відносини, пов'язані із захистом і обробкою персональних даних, і спрямований на захист основоположних прав і свобод людини і громадянина, зокрема права на невтручання в особисте життя, у зв'язку з обробкою персональних даних. Положення цього закону з одного боку забезпечують окремі сторони кадрової роботи в органах прокуратури, з іншого – забезпечує основоположні права і свободи людини і громадянина під час реалізації слідчо-прокурорської діяльності (Закон України «Про захист персональних даних»);

опосередковано:

реалізація стратегії розв'язання проблеми забезпечення інформаційних потреб та інформаційної підтримки соціально-економічної, екологічної, науково-технічної, оборонної, національно-культурної та іншої діяльності у сферах загальнодержавного значення. Прокуратура є одним із суб'єктів забезпечення інформаційних потреб держави і суспільства, а також є одним із найбільш активним учасником інформаційних правоохоронних відносин (Закони України «Про Національну програму інформатизації» та «Про Концепцію Національної програми інформатизації»);

правові основи діяльності друкованих засобів масової інформації (преси) в Україні, а також порядок організації та провадження видавничої діяльності, виготовлення та розповсюдження видавничої продукції. Прокуратура також має власні друковані засоби масової інформації (Закони України «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні» та «Про видавничу справу»);

правові основи діяльності в Україні інформаційних агентств та їх міжнародного співробітництва. Прокуратура постійно взаємодіє з означеними інституціями (Закон України «Про інформаційні агентства»);

правові основи захисту суспільства від розповсюдження продукції, що негативно впливає на суспільну мораль (Закон України «Про захист суспільної моралі»);

правові основи діяльності у сфері телекомунікацій, зокрема, повноваження держави щодо управління та регулювання зазначеної діяльності, а також права, обов'язки та засади відповідальності фізичних і юридичних осіб, які беруть участь у даній діяльності або користуються телекомунікаційними послугами (Закон України «Про телекомунікації»).

Слід також говорити про існування законодавства, яке стосується діяльності прокуратури, але не містить ознак інформаційного. Мова йде про систему кодексів, які використовуються в кримінальному, адміністративному, господарському, цивільному

процесах, а відповідно, обумовлює застосування норм права і процедуру діяльності прокурорів в якості суб'єкта відповідного галузевого процесу. Мова йде про Кримінальний та Кримінальний процесуальний кодекси, Цивільний та Цивільно-процесуальний кодекси, Кодекс України про адміністративні правопорушення, Кодекс адміністративного судочинства, Господарський та Господарсько-процесуальний кодекси України, Кримінально-виконавчий кодекс України тощо. Дещо схожою є ситуація пов'язана із спеціальними законами у сфері запобігання злочинності, наприклад, законів «Про Національну поліцію», «Про Національне антикорупційне бюро України», «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю», «Про оперативно-розшукову діяльність», «Про Державну кримінально-виконавчу службу України», «Про Державну прикордонну службу України» та ін.

Зазначені групи відносин зайвий раз засвідчують факт того, що органи прокуратури знаходяться в системі публічної діяльності, особливістю якої є різновекторність правового регулювання та правозастосовування. Публічність діяльності прокуратури вимагає від неї врахування положень чинного законодавства про інформацію та інформаційну діяльність, при цьому комбінація з спеціалізованим прокурорським правовим регулюванням створює комплексне інформаційно-правове поле, яке забезпечує якість процесів виконання функцій, а також організаційно-управлінських зв'язків в самій структурі цього органу. Крім того, врахування інформаційного законодавства формує в прокуратури необхідність розвиватись в якості одного із найбільш відкритих правоохоронних органів, на який покладаються архіскладні завдання, а також приділяти більшої уваги новим інформаційним технологіям як для власної організації, так і для власного позитивного іміджу сучасної публічної інституції.

Список використаних джерел

1. Мельник О.М. Правове регулювання та шляхи підвищення його ефективності: дисертація на здобуття наукового ступеня канд. юрид. наук за спеціальністю 12.00.01 – теорія та історія держави і права; історія політичних і правових учень / О.М. Мельник. – К.: Інститут держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, 2004. – 208 с.
2. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
3. Кушакова Н.В. Конституційне право на інформацію в Україні (порівняльний аналіз). - Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук за спеціальністю 12.00.02 – конституційне право. – Київський національний університет імені Тараса Шевченка. - Київ, 2003. – 243с.
4. Костецька Т. А. Інформаційне право України: навчальний посібник / Т. А. Костецька. – Київ; Київ. нац. торг.-екон. ун-т, 2009. – 170 с.
5. Гришак С.В. Адаптація інформаційного законодавства України до норм Європейського Союзу. – Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук зі спеціальності 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право. – Запорізький національний університет, Запоріжжя, 2013. – 186с.
6. Жоган Р.А. Конституційно-правовий статус прокуратури в Україні. – Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук за спеціальністю 12.00.02 – конституційне право; муніципальне право. – Національна академія внутрішніх справ. – Київ, 2010. – 233с.
7. Про прокуратуру: Закон України від 14.10.2014 № 1697-VII // Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015, № 2-3, ст.12
8. Цимбалюк В. С. Кодифікація інформаційного законодавства України. – Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук за спеціальністю 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право. – Національний університет «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого» Міністерства освіти і науки України. – Харків, 2013. – 435с.
9. Стан розгляду запитів на інформацію у Генеральній прокуратурі України за 10 місяців 2016 року // http://www.gp.gov.ua/ua/dostup.html?_m=publications&_t=rec&id=196362

УДК 346.91

СВІДКИ У ГОСПОДАРСЬКОМУ ПРОЦЕСІ ТА ПРАВО ОСОБИ НА ПРАВОВУ ДОПОМОГУ

Мацелик М.О.